

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Appellationibus. Consilium CLXXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98691](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98691)

De Appellationibus.

S V M M A R I V M.

1. Appellari non potest ab interlocutoria.
 2. Interlocutoria quando non habeat vim definitiva.
 3. Appellare à citatione non licet.
 4. Appellare an liceat à reali citatione.
 5. Arrestum solvitur data cautione.
 6. Cautio non sufficit ubi solvere non oportet.
- In obligationibus guarantee non est locus satisfactioni aut exceptionibus alioquin indignum habentibus.

CONSILIUM CLXXVII.

S VERA modum frivola & iniqua est appellatio, quam Henricus Vleminx Appellans interposuit à decreto septima Maij anno 1563. lato, ut merito illius appellatio reijci dictumque decretum confirmari, causa pro ulteriore cognitione ad iudicem priorem remitti. & Appellans in expensas huius causæ appellationis condemnari debeat. Quod in compendium contractus his, quæ per Advocatum causæ latissime deducta sunt, ijque solis, quæ articulum & statum causæ appellationis proximè contingunt, ob oculos positus, paucis demonstrabimus.

Articulus gravaminis in eo solo consistit, quod Iudex primæ instantiæ decreverit Matthiam Kinariis Syndicum & Procuratorem Venerabilium Dominorum Decani & Capituli Sancti Ioannis Leodiensis, posse suo periculo in carcere seu custodia tenere Godefridum Vleminx fideiussorem contractus dationis pro praefato Henrico; qui pro Godefrido suo fideiussore ad iudicium vocatus tunc interveniebat. In quo sanè nulla potest constitui appellationis potestas vel iustitia. Nam cum huiusmodi decretum neque definitivum sit, neque sententiæ definitivæ vim aut potestatem habeat, appellare ab eodem non licuit, *c. super eo 2. c. Vi debitis De appell. l. ante sententiæ C. Quor. appel. non recip.* quia circumscripta liris Canonici licentia, in d. *C. super eo*, juris civilis observatio in usum reducta est, ut à mera interlocutoria appellare amplius non liceat, *c. 20. Conc. Trident. sess. 24. De reformat.* Pro definitiva autem sententiâ huiusmodi decretum accipi non posse, plus quàm manifestum est; cum id ex verbis, quibus conceptum est, manifestè conspiciatur. * Et quod sententiæ definitivæ vim aut potestatem non habeat, ex eo percipitur, quod gravamen, quod per illud in ferri potest, per sententiâ definitivam, vel in illa, vel post illam reparari possit; neque contineat ullum præiudiciu sententiæ in principali ferendæ, *gloss. & d. in d. l. Ante sententiæ, Bald. in l. 2. C. De Episc. aud. Guido Papa decis. 75.* Unde etiam est, quod à citatione appellare non liceat; ob id, quod comparando, & causam dicendo possit citatus suum gravamen iustificare, & sic citationis injuriam effugere, *Lafrancus in c. Quoniam contra falsam De probat. nu. 62.* * Et quamvis Bartolus, & ex ejus sententiâ alij, in l. 2. *D. Quotum appellat. non recip.* Bald. in d. l. 2. *C. De Episc. audien.* permittant appellationem à reali citatione, hoc est, à captura,

quam vulgò arrestum vocamus; non obtinet tamen in ea captura seu arrestatione, quæ vigore contractus præcedentis sit: prout ex statutis seu consuetudine fieri potest, ne à contra dictu appellare liceat, *Bald. in l. 2. nu. 1. C. De recep. arbitri;* præsertim cum hic modus procedendi per inscriptionem personæ seu citationem in scriptis ad finem sistendi seu in captura seu arresto sit executivus, ex præcedente contractu, & Scabinali promissione; & ab executione, nisi modus excedatur, appellare non liceat, *l. Ab executione C. Quor. appel. non recip.*

Tum etiam quod gravamen, quod ex hoc arresto seu decreto de retinendo in arresto seu captura, quatenus gravamen continere potest, ultra effectum citationis, Reus statim evadere possit, datâ cautione de sistendo se juri, & iudicato solvendo: sicut & sequestrum etiam licitè factum tollitur contrario satisfationis remedio, *l. fin. C. De ordine cognit. doli. in l. 1. C. De prohib. sequest. pec.* quâ cautione data arrestum resolvitur, & in simplicem citationem convertitur, *l. si de iussor s. fin. Qui satisf. cog. philip. Cornens. conf. 136. Visus actus nu. 3. vol. 4.* à qua, ut dictum est, appellare non licet. Ita ut in proposito satis sit constare Godefridum, quamvis ex intercessionis causâ, ut principalem fuisse obligatum per Scabinalem obligationem habentem ex more & consuetudine vim & effectum promptæ & paratæ executionis; quæ per objectum appellationis differri non debet.

Nec quicquam urget in contrarium, quod non videatur liquidum fuisse hoc debitum, cujus nomine Godefridus inscriptus fuit, & per hoc decretum in arresto ad voluntatem arrestantis manere iussus: nam ex eo debebat Godefridus aut ejus nomine Henricus nunc appellans coram Iudice primæ instantiæ excipere, & excipiendo inscriptionis seu arresti iniquitatem vel nullitatem arguere; non verò propter hoc solum decretum de manendo in arresto, in vocem appellationis prorumpere; nulla proposita causâ injustitiæ, vel nullitatis ejusdem arresti; nulla etiam factâ petitione vel propositione de tollendo vel relaxando arresto; imò quod vel maxime in consideratione habendum est, nulla factâ oppositione adversus petitionem arrestantis, qui post petitionem Rei de communicatione habenda, & subducendis rationibus petijt, quod in eventum, quo Reus ad communicationem & rationes admitteretur, Godefridus arrestatus teneretur in arresto & captura manere: sic quod in effectu Reus huiusmodi petitioni detulit videatur; ut merito deferre debebat. Cur enim inter moras communicationis & rationum, arrestum relaxaretur, non oblata idonea cautione saltem de sistendo? *d. l. si fideiussor. § fin.*

Deinde quàm nullum hoc decretum contineat gravamen, ex eo manifestè deprehenditur, quod idem decretum hanc retinendi in arresto seu captura facultatem permittat non simpliciter & absolute, sed periculo arrestantis; ut, si arrestum injuriâ factum inveniretur, Godefrido jus suum, quoad damna & interesse maneat saluum. Ut proinde relaxare non debuerit, sed stante arresto de causâ plenissima cognitio assumi in primo illius limine. † Sic enim multò clementius agitur cum

Reo obligato, quàm observari solet in obligationibus Cameralibus, guarantigiatis, & alijs paratam executionem habentibus, in quibus, cum solvere oporteat, non tantum satisfactioni locus non est, l. si pecunia §. fin. & ibi Bart. d. Vt in poss. legat. & l. Consentaneum. C. Quomodo, & quando iudex, Franc. Curtius in tract. De sequestro; sed nec exceptionibus altiore indigiam requiritibus, Bart. in l. i. §. & parvi, inferi. D. Quod vi aut clam. Ut tibi gratulari hic debeat, appellans, quod ulterius in principali executione, saltem ad provisionalem solutionem non sit processum. Atque ita manifestum, est præmaturationem esse hanc querelam adversus decretum continuationis arresti, quod Reus numquam petijt relaxati, nec oppositionem ullam fecit adversus petitionem dictæ continuationis pro parte arrestantis propositam.

Quare supervacuum est labor, quem Appellans impendit in latissima illa deductione damnorum & interesse, ex diversis causis, ex quibus existimat obligationem suam ex conductione venditorum ad dictum Capitulum pertinentium vel extinctam vel supra modum diminutam. Illa enim causam principalem, non ipsum arrestum contingunt; cuius causæ principalis cognitionem Reus per hanc appellationem impedit: quæ terminata de iustitia vel iniustitia arresti constare potuisset. Sic quod satis sit Appellanti in habitu & potentia fundatum fuisse ad procedendum per viam captivæ seu arrestationis personæ, ex literis scabinalibus principaliter obligatæ: potissimum quod huiusmodi allegationes damnorum & interesse aliarumque causarum, ob quas Reus existimat se ab obligatione vel prorsus vel ferè liberatum, ad justificationem huius appellationis à nudo decreto, præsertim reparabili, admitti non debeant. Appellatio enim ab interlocutoria justificari debet ex actis primæ instantiæ, & ex processu primi iudicis; sic ut ex novis aut de novo probandis, nec justificari nec impugnari possit, sed tantum ex illis, quæ acta & exhibitæ fuerunt coram ipso, Clem. Appellante De appell. Præsertim cum Iudici à quo obijci non possit, nec ad culpam referri, quod novæ allegationes, & earum probatio non fuerint admittæ, Bald. in l. Arbitrio nu. 7. d. Qui satisd. cog. ut proculdubio contingit, cum non proponuntur: sicut in hac causa, in qua ut diximus, non semel quidem petita est relaxatio arresti; nec quicquam propositum de illius iniustitia; nulla etiam facta contradictione vel oppositione contra petitionem continuationis illius formaliter propositam. Quamvis alioquin ex parte appellati satis deductum sit, quod huiusmodi novæ allegationes sint frivole, non tantum quia obscure, sed etiam quia incertæ, & illiquide. Sed cum isthæ in facto non in iure consistant, & per D. Advocatum causæ luculenter discussa sint, nihil necesse est in illis maiorem laborem collocari.

Concludo igitur, sententiam interlocutoriam, à qua appellatum est, confirmandam, & secundum conclusionem partis appellatæ per omnia iudicandum; reservatis appellanti suis exceptionibus & allegationibus in causa principali.

De Appellationibus.

SUMMARIUM.

Appellatio ab interlocutoria.

1. Appellandum non est ab interlocutoria.
2. Notari error etiam in iudicis nocere non debet.
3. Sententia an sit definitiva unde discernatur.
4. Verba impropraria debent si aliter nihil operentur.
5. Appellatio ab interlocutoria in scriptis non voce fieri debet.

CONSILIUM CLXXXVIII.

VENERABILES Domini Iudices, cum officio boni iudicis sit, calumniantium iniquitatibus occurrere, easque reprimere, in proem. Inst. in princ. vers. calum. iniquitates, malignantiumque votis nihil indulgere, d. vers. calumniantium iniquitates & ibi DD. & ius frivolis appellationibus numquam deferat nec deferri patiatur, c. Cum appellationibus de appell. lib. 6. dubitandum non est, quin Dominationes vestre facile videant & intelligant, quod nulla ratione admittere da sit appellatio, quam Procurator Domini Ioannis Molepaers viva voce statim lata sententia per prædecessores vestros 28. Februarii novissime præteriti interposuit; itque in articulo, qui nullam dubitationem juris aut facti habet, ut sine magno labore statim intelligeris, si legere lubebit ea, quæ per binas consultationes pro parte Dominorum Decani & Capituli S. Jacobi Lovaniensis in hac causa novissime & successivè exhibitæ deductæ sunt. Ex ijs enim intelligent DD. VV. quàm multis & indignis modis dictus Dominus Ioannes per incidentes altercationes principalem huius litis causam à recta sua via seduxerit & diverterit; studioque conquisitis diversis altercationibus illam ad decennium propè se extraxerit, ut in causa vixdum litis contestatio facta sit; interpositis pluribus & diversis appellationibus à decretis per vestros prædecessores successivè latis, per quarum appellationum impedimenta, causa hæc ad prædecessores vestros delata, per eos cognita ac definita fuit, quoad incidentes huiusmodi articulos & altercationes. Quæ quidem etsi sufficere possent ad informandos animos vestros ad apertè percipiendum & intelligendum, an huic appellationi, de qua nunc admittenda vel rejicienda agitur, deferri vel non deferri debeat; quia tamen dictus Dominus Ioannes jam olim induit habitum, etiam in nullo, vel minimo cedendi, quamdiu delictandi, aut subterfugiendi, sive æqua sive iniqua superest occasio, causamque sic per altercationes & appellationes omni iure atque etiam per statuta Universitatis improbatas trahit, soli faciem adhibendo, paucis demonstrabimus, nullam esse occasionem, imò nullam potestatem admittendi hanc, de qua nunc agitur, appellationem, aut ei deferendi; idque ultra rationes in prædictis binis consultationibus deductas.

Et in primis quidem ut iure civili sanctè & rectè constitutum est, ne appellare liceat à sententia interlocutoria, seu decreto Iudicis ante pronuntiationem